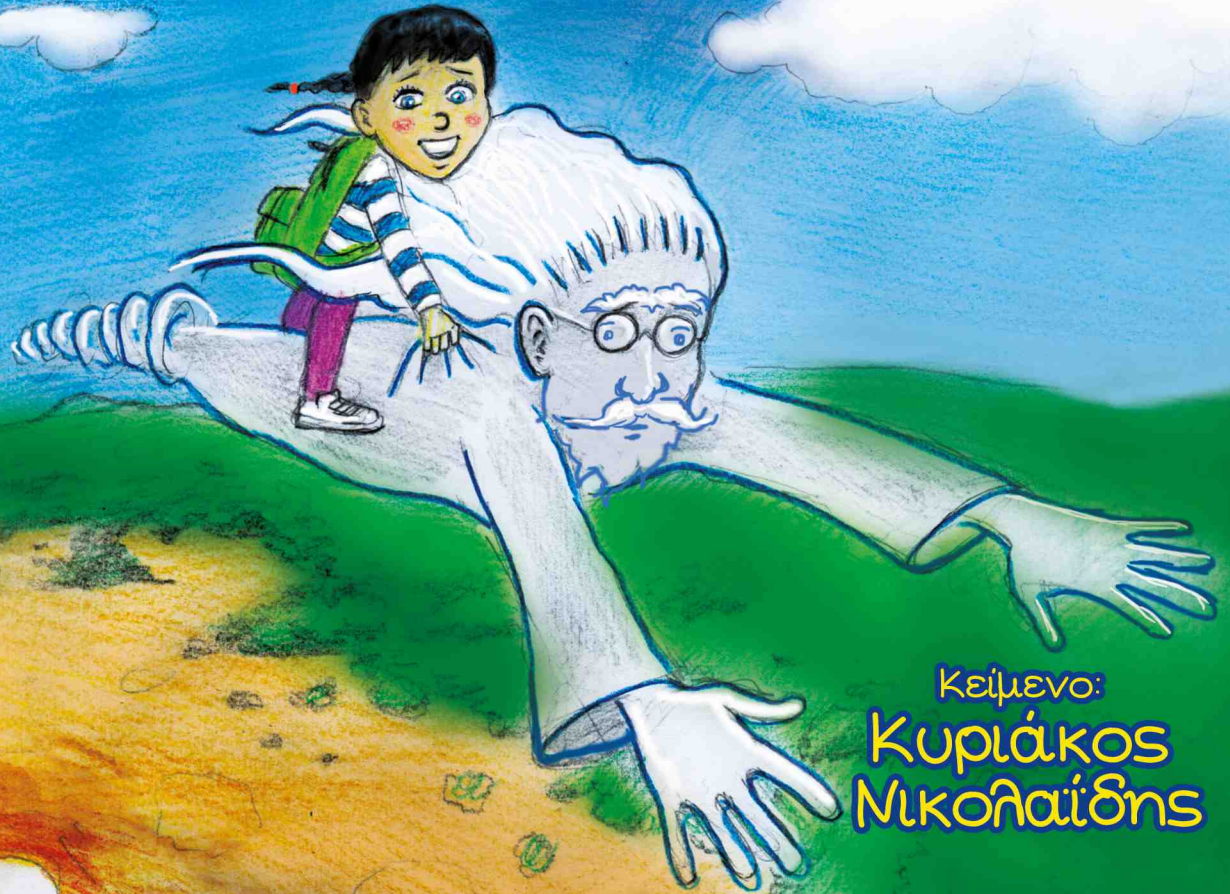

Η Μίκα και η υπόσχεση του Καλοκαιριού

Κείμενο:
Κυριάκος
Νικολαΐδης

Εικονογράφηση:
Παναγιώτης Τσαούσης

Γλαρόλυκοι

Κυριάκος Νικολαΐδης

"Η Μίκα και η υπόσχεση του Καλοκαιριού"

Εικονογράφηση: Παναγιώτης Τσαούσης

Επιμέλεια: Φωτεινή Παναγιωτακοπούλου

Άδεια χρήσης: Creative Commons BY-NC-SA 4.0

(Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση - Παρόμοια Διανομή)

Ανεξάρτητες Εκδόσεις Γλαρόλυκοι

Ιούλιος 2022, έκδοση 1η

ISBN: 978-618-85998-7-1

Στο καλοκαίρι που κρύβουμε μέσα μας.

Κεφάλαιο 1

Ένα πρωί του Μαΐου

Ήταν μια ανοιξιάτικη μέρα λίγο πριν τα τέλη του Μαΐου, όταν η Μίκα ξύπνησε, φόρεσε τα γυαλιά της και είπε στη μαμά της πως δε θέλει να πάει στο σχολείο. Η μητέρα της προβληματισμένη τη ρώτησε τον λόγο και η μικρή της απάντησε: «Τα παιδιά στο σχολείο γελούν μαζί μου, επειδή δε βλέπω καλά και χρειάζομαι βοήθεια από τα γυαλιά μου. Με κάνουν να νιώθω άσχημα που βλέπω διαφορετικά, οπότε σήμερα θα ήθελα να μην πάω σχολείο!». «Μικρή μου...», απάντησε η μητέρα της «οι άνθρωποι κοροϊδεύουν αυτό που δεν μπορούν να καταλάβουν. Γελούν, γιατί δεν ξέρουν πώς είναι να είσαι διαφορετική. Μπορεί τα υπόλοιπα παιδιά να βλέπουν καλύτερα από εσένα, αλλά εσύ μπορείς να κάνεις πράγματα που εκείνα δεν μπορούν. Το να φοράς γυαλιά δεν είναι αστείο· είναι μοναδικό και ξεχωριστό!».

Δάκρυα γέμισαν τα μάτια της Μίκα κάνοντας τα στρογγυλά γυαλιά της να θολώσουν.

- «Είμαι πράγματι ξεχωριστή;».
- «Φυσικά, αγάπη μου! Όποιος σε γνωρίζει καλά, το ξέρει!», είπε η μαμά και της έδωσε ένα φιλί στο μέτωπο. «Έχω μια ιδέα!», συμπλήρωσε μετά το φιλί. «Έχει όμορφη μέρα έξω, οπότε τι θα έλεγες αντί για σχολείο να πας μια βόλτα;».
- «Θα το ήθελα πολύ!», απάντησε η μικρή. «Θα πάω στην παραλία, να δω αν έχει ανθίσει το αγαπημένο μου λουλούδι!».
- «Οι κρίνοι της θάλασσας ανθίζουν μόνο το καλοκαίρι. Κάνε λίγη υπομονή μικρή μου· το καλοκαίρι είναι κοντά!».
- «Έντάξει μαμά.», είπε η Μίκα χαμογελώντας και αφού σκούπισε τα δάκρυά της, υποσχέθηκε να μην κλάψει ξανά. Πήρε τη μητέρα της μια μεγάλη αγκαλιά, άνοιξε την πόρτα του σπιτιού και βγήκε για μια βόλτα που θα της άλλαζε τη ζωή!

Κεφάλαιο 2

Το δάσος και οι πορτοκαλιές

Στον δρόμο για την παραλία, ένας όμορφος ήλιος χάριζε το φως του. Μυρωδιές από λουλούδια γέμιζαν τον δροσερό, ανοιξιάτικο αέρα και έκαναν τη Μίκα να σκέφτεται λιγότερο τις άσχημες μέρες στο σχολείο. Καθώς περπατούσε, τη σκέψη της διέκοψαν ψιθύροι που έβγαιναν από το δάσος, το οποίο βρισκόταν στην πίσω πλευρά του λόφου. «Ποιος είναι εκεί;», ρώτησε γεμάτη απορία πηγαίνοντας προς τη μεριά των δέντρων. Η έκγληξή της ήταν μεγάλη, όταν είδε πως δεν ήταν άνθρωποι αυτοί που έβγαζαν τους ψιθύρους, αλλά δύο πορτοκαλιές γεμάτες άνθη, που μιλούσαν μεταξύ τους!

-«Μπορεί να μας ακούσει!», είπε η μία πορτοκαλιά στην άλλη και σταμάτησαν αμέσως τη συζήτηση.

-«Φυσικά και μπορώ!», απάντησε η μικρή Μίκα, που θέλησε να μάθει για τι μιλούν.

Τότε, τα δέντρα της απάντησαν λυπημένα πως το Καλοκαίρι φέτος δε θα έρθει και πως στενοχωριούνται που τα λουλούδια τους δε θα γίνουν φρούτα για να φάνε οι μικροί και οι μεγάλοι.

-«Εσείς πού το ξέρετε αυτό;», ρώτησε ακόμη μια φορά, για να πάρει σαν απάντηση από τις πορτοκαλιές πως το έμαθαν από τον Άνεμο που πέταξε σήμερα ανάμεσα από τα κλαδιά τους και είπε το μυστικό.

Χωρίς δεύτερη σκέψη και με μάτια που έλαμπαν, παρακάλεσε τα δέντρα να της πουν πού μπορεί να βρει τον Άνεμο, να τον ρωτήσει το γιατί, μα η απάντηση που πήρε την προβλημάτισε.

-«Κανείς δεν ξέρει!», είπε η πιο ανθισμένη από τις δύο πορτοκαλιές. «Ο Άνεμος φυσά παντού και εμφανίζεται όπου εκείνος θέλει!». Και η άλλη συμπλήρωσε:

-«Ήξερα κάποτε ένα μικρό πουλί, που μου είχε πει πως αν πας στην κορυφή του λόφου και τον καλέσεις, θα φυσήξει αέρας δυνατός και ο Άνεμος θα έρθει, αρκεί να μπορείς να τον ακούσεις. Οι άνθρωποι, όμως, δεν μπορούν να τον ακούσουν!».

Τότε, η Μίκα σκέφτηκε πως οι άνθρωποι ούτε τα δέντρα μπορούν να ακούσουν, μα εκείνη μόλις το έκανε. «Αν μπορώ να ακούσω εσάς, μπορώ να ακούσω κι εκείνον!», απάντησε η Μίκα. «Γιατί;», τη ρώτησαν τα δέντρα. Ξαφνικά, χαμογέλασε πλατιά και τα λόγια της μητέρας της γέμισαν το μυαλό της πριν απαντήσει: «Γιατί είμαι ξεχωριστή!», είπε και άρχισε να τρέχει μακριά, προς την κορυφή του λόφου.

Κεφάλαιο 3 Ο λόφος και ο Άνεμος

Στην κορυφή του λόφου ο αέρας ήταν πιο κρύος και με λιγότερες μυρωδιές λουλουδιών από αυτές που υπήρχαν μέσα στο δάσος, όμως η θέα από εκεί ψηλά ήταν μαγευτική. Τα σπίτια φαίνονταν μικρά και οι άνθρωποι ακόμα μικρότεροι. Τόσο μικροί που δύσκολα τους έβλεπες με γυμνό μάτι. Χωρίς δεύτερη σκέψη, η Μίκα γέμισε τα πνευμόνια της με αέρα και φώναξε το όνομα του Ανέμου τόσο δυνατά, που η φωνή της έφτασε πιο μακριά από τα σπίτια και τα δάση, μέχρι το σημείο του μακρινού βουνού του χωριού, ένα μέρος που ποτέ κανείς δεν είχε πάει.

Ξαφνικά, κρύος αέρας άρχισε να φυσά δυνατά γύρω της και μια φωνή ήρθε στ' αφτιά της:

-«Ποιος φωνάζει το όνομα του Ανέμου, του ταξιδιώτη των εποχών;».

-«Είμαι η Μίκα, η ξεχωριστή!», απάντησε η μικρή, όταν από το πουθενά εμφανίστηκε μπροστά της ο Άνεμος. Ήταν ψηλός, σχεδόν διάφανος και μπορούσε να πετάει.

-«Τι ζητάς από εμένα, Μίκα ξεχωριστή;», απαίτησε να μάθει ο Άνεμος.

-«Είναι αλήθεια πως το Καλοκαίρι δεν θα έρθει φέτος;».

-«Ναι!», αποκρίθηκε ο Άνεμος, χωρίς να πει κάτι παραπάνω.

-«Για ποιον λόγο θα γίνει αυτό;».

-«Δυστυχώς, το Καλοκαίρι δε λέει σε κανέναν το γιατί!».

Γεμάτη θάρρος η μικρή Μίκα ρώτησε τον Άνεμο εάν θα μπορούσε να την πάει στο Καλοκαίρι, έτσι ώστε να μπορέσει να του μιλήσει, για να μάθει για ποιον λόγο δε θέλει να επιστρέψει.

-«Φαίνεσαι όντως ένα ξεχωριστό παιδί, μικρή Μίκα, αλλά απαγορεύεται στους ανθρώπους να μάθουν τον δρόμο για το μέρος που βρίσκονται οι εποχές. Είναι μυστικό!».

-«Άνεμε, εσύ που ταξιδεύεις τις εποχές, βοήθησέ με να σώσω τους ανθρώπους και να φέρω πίσω το Καλοκαίρι!», είπε η μικρή γεμάτη ελπίδα πως θα τον πείσει να την

πάει στο μυστικό μέρος των εποχών. Ο Άνεμος, όμως, απάντησε ξανά πως το μυστικό είναι μυστικό και δυστυχώς δεν μπορεί να γίνει αυτό που ζητάει, όσο και αν επιμείνει. Τότε, μία σκέψη πέρασε από το μυαλό της μικρής και λίγο πριν ο Άνεμος φύγει

από τον λόφο, του είπε: «Να σου πω το δικό μου μυστικό; Χωρίς τα γυαλιά μου δεν μπορώ να δω καθαρά. Πάρτα και πήγαινέ με μέχρι το μέρος των εποχών. Έτσι, δε θα μπορέσω να δω τον δρόμο ως εκεί και το μυστικό σου μαζί μου θα είναι ασφαλές!».

Πήρε μόνο λίγες στιγμές πριν ο Άνεμος συμφωνήσει με την πρότασή της και πριν με μία γρήγορη κίνηση της πάρει τα γυαλιά. «Ανέβα στην γλάτη μου, Μίκα ξεχωριστή, και κρατήσου καλά γιατί θα πετάξουμε!», της είπε. Χωρίς να βλέπει καθαρά, η μικρή ανέβηκε στην γλάτη του Ανέμου με προορισμό το μέρος των εποχών, έχοντας στο μυαλό της μόνο μια σκέψη: ότι θα γνωρίσει το Καλοκαίρι!

Κεφάλαιο 4 Η σπηλιά των Εποχών

Τα πάντα γύρω της ήταν θολά και με δυσκολία ξεχώριζε πού πήγαιναν. Η ταχύτητα με την οποία πετούσε ο Άνεμος ήταν τόσο γρήγορη, που το ταξίδι προς το μέρος των εποχών φάνηκε να κράτησε μερικά μόνο λεπτά.

«Μπορείς να κατέβεις», είπε ο Άνεμος, που με μια γρήγορη κίνηση τοποθέτησε τα γυαλιά στο πρόσωπο της μικρής, επιτρέποντάς της να δει γλήρον καθαρά. Η μικρή σάστισε όταν αντίκρουσε πως πατούσε πάνω σε ένα κομμάτι από σύννεφο, πολύ μακριά από το έδαφος, σε ένα άγνωστο μέρος του ουρανού! Πόσο θα ανησυχούσε η μαμά της εάν ήξερε πού ήταν αυτή τη στιγμή! Ο λόφος που πριν της φαινόταν ψηλός, τώρα δε φαινόταν καν! Πάνω στο σύννεφο υπήρχε μια μεγάλη σπηλιά, η είσοδος της οποίας ήταν τόσο βαθιά και σκοτεινή που στην αρχή φοβήθηκε να μπει μέσα.

«Αυτή είναι η σπηλιά των εποχών», είπε ο Άνεμος. «Εγώ είμαι υπεύθυνος να την προσέχω. Μέσα της κοιμούνται οι εποχές· κάθε μία σε ξεχωριστό δωμάτιο. Όταν έρχεται η στιγμή για μια εποχή να έρθει, βγαίνει από το δωμάτιό της, ανεβαίνει στις γλάτες μου κι εγώ την ταξιδεύω σε όλο τον κόσμο. Όταν φτάσει η νέα εποχή σε όλες τις άκρες της γης, τότε κάνω ένα ακόμη ταξίδι, μαζεύω την παλιά εποχή και τη φέρνω πίσω στη σπηλιά, έτσι ώστε να ξεκουραστεί μέχρι την επόμενη φορά που θα χρειαστεί να βγει.»

Η έκπληξη της Μίκα ήταν τόσο μεγάλη που δεν ήξερε τι να πει! Σε όποιον και να έλεγε αυτή την ιστορία δε θα την πίστευε! Όμως τι σημασία είχε αν θα την πίστευαν; Ο σκοπός ήταν να επιστρέψει το Καλοκαίρι και ασ μνη την πίστευε ποτέ κανείς! Προχώρησαν μαζί στην είσοδο της σπηλιάς, που οδηγούσε σε έναν μεγάλο χώρο που τον φώτιζε ένα μικρό κερί. Γύρω από αυτό υπήρχαν τέσσερις μεγάλες, χρυσές πόρτες, τρεις κλειστές και μία ανοιχτή, από την οποία έρχονταν μυρωδιές λουλουδιών. Πάνω σε κάθε πόρτα βρισκόταν ένα μικρό ρολόι, που έδειχνε πότε είχε έρθει η ώρα να βγει η εποχή από το δωμάτιο.

-«Αυτή η πόρτα γιατί είναι ανοιχτή;», ρώτησε η Μίκα.

-«Γιατί αυτή είναι η πόρτα της Άνοιξης, που αυτή τη στιγμή λείπει βρίσκεται στη Γη.»

-«Ποια είναι η πόρτα του Καλοκαιριού;», ρώτησε η μικρή και ο Άνεμος της έδειξε.

Πλησίασε τη χρυσή πόρτα και αμέσως ένιωσε ζέστη, παρόμοια με μιας καλοκαιρινής ημέρας. Έψαξε το πόμολο για να την ανοίξει, αλλά είδε πως δεν υπήρχε!

-«Πώς θα μπω μέσα στο δωμάτιο, Άνεμε;», είπε γεμάτη απορία η Μίκα.

-«Μέχρι να έρθει η στιγμή μιας εποχής να κατέβει στη Γη και το ρολόι της να χτυπήσει, η πόρτα δεν μπορεί να ανοίξει απ' έξω, παρά μόνο από μέσα!»

-«Και τώρα τι θα κάνουμε;»

-«Εσύ μου είπες πως είσαι ξεχωριστή, Μίκα. Κάνε την πόρτα να ανοίξει!»

Κεφάλαιο 5 Η κλειστή πόρτα

Η απάντηση που πήρε την έβαλε σε σκέψεις. Μπορούσε να ακούσει τα δέντρα, να μιλήσει μαζί τους, κατάφερε, ακόμη, να πείσει και τον ίδιο τον Άνεμο να τη φέρει ως εδώ, αλλά δεν είχε ιδέα πώς να κάνει την πόρτα να ανοίξει. Δοκίμασε να χτυπήσει, όμως η πόρτα ήταν πολύ καυτή για να την αγγίξει. Τότε, της ήρθε μία ιδέα. Σκέφτηκε πως ο μόνος τρόπος να ανοίξει η πόρτα ήταν να πείσει το ίδιο το Καλοκαίρι να το κάνει, που βρισκόταν από την άλλη μεριά. Αλλά πώς; Έπρεπε να σκεφτεί κάτι παραπάνω. Αν ήθελε να το πείσει να ανοίξει, έπρεπε να το γνωρίζει έστω και λίγο. Κοίταξε την πόρτα που βρισκόταν στα δεξιά της και παρατήρησε πως απ' έξω είχε πάγο. «Είναι σίγουρα η πόρτα του Χειμώνα», σκέφτηκε. Πήγε μπροστά της και τη χτύπησε με θάρρος λέγοντας: «Άνοιξέ μου Χειμώνα, ήρθα να βοηθήσω να επιστρέψει το Καλοκαίρι!».

Η πόρτα έτριξε δυνατά και οι πάγοι που ήταν κολλημένοι πάνω της άρχισαν να σπάνε καθώς άνοιγε. Μπροστά της εμφανίστηκε ο Χειμώνας. Τα γυαλιά της θόλωσαν από το κρύο σαν άκουσε τη φωνή του να λέει:

- «Τι ζητά ένα μικρό παιδί στην πόρτα μου;». Ήταν ψηλός όσο τα μεγάλα δέντρα, γερασμένος στην όψη, με μακριά γένια και μαλλιά στο χρώμα του χιονιού. Φορούσε βαριά ρούχα και περπατούσε αργά. Η Μίκα τρόμαξε όταν τον αντίκρουσε.
  - «Θέλω να με βοηθήσεις να ανοίξω την πόρτα του Καλοκαιριού...», είπε δειλά η μικρή και ο Χειμώνας γέλασε δυνατά!
  - «Η πόρτα ανοίγει μόνο από μέσα», απάντησε ο γέροντας. «Το Καλοκαίρι δεν έχει ανοίξει σε κανέναν εδώ και καιρό. Αλλά είναι λογικό. Τι να περιμένεις από ένα παιδί; Είναι όλα τους πεισματάρικα!»
  - «Το Καλοκαίρι είναι παιδί;», ρώτησε η Μίκα.
  - «Φυσικά και είναι παιδί!», αποκρίθηκε ο Χειμώνας. «Εάν ήταν μεγάλο σαν τις υπόλοιπες εποχές, δε θα είχαμε πρόβλημα τώρα!».
- Τα μάτια της μικρής, κρυμμένα πίσω από τα θολωμένα της γυαλιά, γέμισαν ελπίδα. «Ένα παιδί σαν και εμένα!», σκέφτηκε. «Μπορώ να το πείσω να ανοίξει!».
- «Σ' ευχαριστώ, καλέ μου Χειμώνα!», του απάντησε κι έτρεξε προς την πόρτα του καλοκαιριού για να δοκιμάσει ξανά.
  - «Δε χρειάζεται να με ευχαριστείς μικρή, απλά μη με ενοχλήσεις ξανά!», είπε ο Χειμώνας πριν κλείσει με δύναμη την πόρτα του, σπάζοντας και τους τελευταίους πάγους που είχαν μείνει πάνω της.

Κεφάλαιο 6

Μια αναπάντεχη συνάντηση

Η Μίκα στάθηκε μπροστά στην πόρτα του Καλοκαιριού για δεύτερη φορά.

«Ξέρω πως με ακούς!», φώναξε, χωρίς να πάρει καμία απάντηση από την άλλη μεριά.

«Είμαι ένα παιδί σαν κι εσένα, Καλοκαίρι, και θέλω να σου πω πως στη Γη σε περιμένουν όλοι να έρθεις με χαρά! Οι άνθρωποι, τα ζώα, τα δέντρα και περισσότερο απ' όλους εγώ! Είσαι η αγαπημένη μου εποχή! Με γεμίζεις χαρά σαν έρχεσαι και όταν φεύγεις, μου λείπεις από τις πρώτες κιόλας στιγμές! Σε παρακαλώ, άνοιξε την πόρτα και άσε με να σου μιλήσω! Αν δε θέλεις να με ακούσεις, σου υπόσχομαι να φύγω, αλλά τουλάχιστον άνοιξε την πόρτα για μία στιγμή μόνο!».

Ένα τρίξιμο διέκοψε τα όσα έλεγε η μικρή και η ελπίδα μέσα της φούντωσε. «Επιτέλους θα μου ανοίξει!», σκέφτηκε πριν παρατηρήσει ότι δεν ήταν η πόρτα του καλοκαιριού που άνοιγε, αλλά μία άλλη κλειστή πόρτα, αυτή του Φθινοπώρου. Μια μυρωδιά βρεγμένου χώματος γέμισε τον χώρο της σπηλιάς, όταν μέσα από το ανοιχτό δωμάτιο ξεπρόβαλε μια ψηλή κυρία με κοντά, πορτοκαλί μαλλιά. Είχε ηλικία λίγο μεγαλύτερη από της μητέρας της. Τα ρούχα και τα παπούτσια της ήταν μουσκεμένα με νερό. Στα χέρια κρατούσε μια ομπρέλα κλειστή, ενώ το χρώμα των ματιών της ήταν ίδιο με αυτό που έχουν τα παχιά και γεμάτα βροχή σύννεφα. Η φωνή της είχε τον ήχο της αστραπής σαν μίλησε: «Πόσο θα ήθελα να είμαι κι εγώ η αγαπημένη εποχή κάποιου! Το Καλοκαίρι είναι πολύ τυχερό που το αγαπούν τόσο πολλοί, σε αντίθεση με μένα που, όταν φτάνω στη Γη, όλοι τρέχουν να κρυφτούν απ' τις βροχές μου. Αν ήξεραν οι άνθρωποι πως φέρνω τη βροχή στη Γη, επειδή θέλω να βλέπω τα δέντρα να μεγαλώνουν και να ομορφαίνουν τις πόλεις και τα χωριά, ίσως να με αγαπούσαν λίγο παραπάνω!».

Τα λόγια της συγκίνησαν τη Μίκα, η οποία έτρεξε και πήρε αγκαλιά την ψηλή κυρία με τα βρεγμένα ρούχα. Ήξερε πως είναι να μη σε καταλαβαίνουν επειδή είσαι διαφορετική. Την ώρα που πήσιασε, κατάλαβε πως τα νερά που ήταν πάνω στα ρούχα της, ήταν δάκρυα που έτρεχαν από τα μάτια της, που εκείνη τη στιγμή πήραν το χρώμα της καταγίδας. «Τι ξεχωριστά και όμορφα μάτια!», σκέφτηκε. «Θα δείχνουν υπέροχα πίσω από οποιοδήποτε ζευγάρι γυαλιά!».

Η μουσκεμένη αγκαλιά του φθινοπώρου κράτησε λίγο μονάχα, πριν ο ήχος της τελευταίας πόρτας διακόψει τη σιωπή που επικρατούσε στον χώρο της σπηλιάς. Μια μικρή, παιδική φωνή συμγήρωσε: «Και εμένα που με αγαπούν, τι κάνουν γι' αυτό;». Ήταν το Καλοκαίρι!

www.illustration.com

Κεφάλαιο 7 Ο Λόγος

Η Μίκα και το Φθινόπωρο έμειναν σαστισμένοι μπροστά στην παρουσία του Καλοκαιριού. Ακόμη και ο Άνεμος, που όλη αυτή την ώρα παρακολουθούσε την προσπάθεια της μικρής να ανοίξει την πόρτα, ήταν έκδηλος! Στην είσοδο της τεράστιας πόρτας που οδηγούσε στο δωμάτιο του Καλοκαιριού, στεκόταν ένα μικρό αγόρι περίπου στην ηλικία της Μίκα. Φορούσε ένα όμορφο, ριγέ μαγιό και το δέρμα του ήταν μαυρισμένο. Από το δωμάτιό του έβγαιναν μυρωδιές θάλασσας και ροδάκινου, ενώ τα ξανθά του μαλλιά ήταν μακριά τόσο, ώστε να πέφτουν μπροστά στα μάτια του. Φαινόταν ιδιαίτερα όμορφο και η μορφή του γέμιζε τον χώρο με ηρεμία και ζεστασιά.

Η Μίκα προσπάθησε να του μιλήσει, όταν με απότομο τρόπο τη διέκοψε:

-«Δώσε μου έναν λόγο να επιστρέψω πίσω στη Γη!». Η μικρή προβληματισμένη, απάντησε:

-«Δεν μπορώ να σου δώσω κανέναν λόγο, αν δε μου πεις γιατί δε θες να επιστρέψεις!».

Το Καλοκαίρι έσφιξε τα μικρά του χέρια πριν αρχίσει να εξηγεί:

-«Λέτε πως αγαπάτε το καλοκαίρι, αλλά λερώνετε τις θάλασσες και τις παραλίες.

Τα ζώα που ζουν εκεί, είναι δυστυχισμένα από τα σκουπίδια που δε μαζεύετε, ενώ είναι δικά σας. Απολαμβάνετε τη ζέστη που σας προσφέρω, όμως κόβετε τα δέντρα που σας δίνουν σκιά και καταστρέφετε τις φωλιές που έχουν χτίσει τα ζώα του δάσους. Ο μόνος τρόπος να σταματήσουν όλα αυτά είναι να μην επιστρέψω ποτέ ξανά! Μόνο τότε θα σωθεί το περιβάλλον και όλα τα ζώα της θάλασσας και της στεριάς θα μπορούν να συνεχίσουν να ζουν χαρούμενα, χωρίς να φοβούνται εσάς και τα σκουπίδια σας!».

Τα λόγια του Καλοκαιριού γρήγωσαν βαθιά τη Μίκα. Ήξερε πως όσα της έλεγε ήταν κάτι παραπάνω από αλήθεια. Χιλιάδες ζώα και φυτά σε κάθε μεριά της Γης υποφέρουν από τα λάθη των ανθρώπων. Της πήρε περίπου δύο λεπτά πριν γησιιάσει τον μικρό με το μαγιό και του μιλήσει, κοιτώντας τον στα γαλανά σαν τις θάλασσες μάτια του.

-«Ξέρω πως όλα αυτά είναι πραγματικά. Θα με αφήσεις να σου δείξω, όμως, πως είναι η μισή αλήθεια;».

-«Τι εννοείς;», αποκρίθηκε γεμάτο απορία το Καλοκαίρι.

-«Άνεμε, εσύ που είσαι ο φύλακας των εποχών, θα μπορούσες να μας αφήσεις να πάμε μια βόλτα, με την υπόσχεση να επιστρέψουμε πολύ σύντομα πίσω;», ρώτησε ευγενικά η Μίκα.

-«Φυσικά!», απάντησε αυστηρά ο Άνεμος. «Αρκεί να μη φύγετε από το σύννεφο.».

Τότε, η μικρή άγγωσε το χέρι της προς το Καλοκαίρι και του είπε: «Πάμε;».

Το μικρό Καλοκαίρι της έπιασε το χέρι, δίνοντας στη Μίκα την ευκαιρία να του μιλήσει.

Το χέρι του ήταν απαλό και ζεστό σαν το θαλασσινό αεράκι.

Κεφάλαιο 8 Η άλλη μισή αλήθεια

Βγήκαν μαζί από τη σπηλιά περπατώντας, όταν η Μίκα παρατήρησε πως η ώρα είχε αρχίσει να περνάει και ο ήλιος κινούταν προς τη δύση του. «Λείπω αρκετές ώρες.», σκέφτηκε. «Η μητέρα μου θα ανησυχεί!». Προχώρησαν λίγο, μέχρι που έφτασαν σε ένα σημείο που μπορούσαν να συζητήσουν χωρίς να τους ακούν οι υπόλοιπες εποχές ή ο Άνεμος. Η μικρή ήταν η πρώτη που μίλησε.

-«Σήμερα το πρωί δεν ήθελα να πάω στο σχολείο. Οι συμμαθητές μου με κοροϊδεύουν, γιατί φοράω γυαλιά και δε βλέπω καθαρά. Όμως, πήρα ένα μεγάλο μάθημα. Καθένας είναι μοναδικός και ξεχωριστός! Μπορεί να μη βλέπω καλά, αλλά αυτή τη στιγμή είμαι εδώ μαζί σου· κάτι που κανείς άνθρωπος δεν έχει καταφέρει μέχρι σήμερα! Εμείς οι δύο μοιάζουμε, αγαπημένο μου Καλοκαίρι. Η λύση δεν είναι να μην επιστρέψεις, αλλά να καταλάβεις πως η παρουσία σου κάνει τον κόσμο καλύτερο. Χωρίς εσένα οι άνθρωποι κλείνονται στον εαυτό τους και γίνονται απότομοι, όπως ο Χειμώνας. Κλαίνε και λυπούνται όταν βρέχει, όπως το φθινόπωρο. Όταν, όμως, κατεβαίνεις στη Γη, αγαπούν περισσότερο και γιορτάζουν την κάθε μέρα μέχρι αργά!».

Το Καλοκαίρι φάνηκε συγκινημένο από τα λόγια της Μίκα, όσο εκείνη συνέχισε να μιλά:

-«Όπως υπάρχουν άνθρωποι που λερώνουν τις θάλασσες και τις ακτές, έτσι υπάρχουν και εκείνοι που προσπαθούν καθημερινά να τις φροντίζουν και να τις καθαρίζουν. Για κάθε δέντρο που κόβεται από κάποιον που δε σκέφτεται τα μικρά ζωάκια και τις φωλιές τους, ένα δέντρο φυτεύεται από ανθρώπους που νοιάζονται για το περιβάλλον και τη φύση. Ξέρω πως ίσως να σου είναι δύσκολο να με πιστέψεις, όμως αυτή είναι η άλλη μισή αλήθεια που πρέπει να γνωρίζεις. Δεν είναι όλοι οι άνθρωποι ίδιοι, Καλοκαίρι μου. Σου υπόσχομαι πως, αν επιστρέψεις, θα πηγαίνω κάθε μέρα στη θάλασσα και θα προσπαθώ να την προσέχω και αν βρω κάποιο σκουπίδι, θα το μαζεύω. Θα μιλήσω στην οικογένειά μου και τους φίλους μου, έτσι ώστε να προσπαθούμε να φυτεύουμε περισσότερα δέντρα και να προστατεύουμε το δάσος και τα γλάσματά του!».

-«Το υπόσχεσαι στ' αλήθεια;», τη ρώτησε βουρκωμένο το Καλοκαίρι.

-«Εάν επιστρέψεις πίσω στη Γη, ναι!», απάντησε η Μίκα.

Τα δυο μικρά παιδιά έκαναν μια δυνατή αγκαλιά και είπαν μαζί ένα μεγάλο «Υπόσχομαι!».

Την αγκαλιά τους διέκοψαν τα λόγια του Ανέμου, που γήθησε εκείνη τη στιγμή, λέγοντας στη Μίκα πως η ώρα είχε περάσει και έπρεπε να επιστρέψουν πίσω στη Γη. Η μικρή έβγαλε τα γυαλιά της, τα έδωσε στον Άνεμο και ανέβηκε στην γλάτη του για το ταξίδι της επιστροφής. «Θα σε περιμένω!», φώναξε στο Καλοκαίρι, καθώς πετούσε προς τη Γη.

Κεφάλαιο 9 Η υπόσχεση του Καλοκαιριού

Όταν η Μίκα έφτασε στο σπίτι της, η ώρα ήταν περασμένη και έξω είχε νυχτώσει. Άνοιξε την πόρτα και αμέσως η μητέρα της έτρεξε προς το μέρος της.

- «Πού ήσουν όλη μέρα αγάπη μου; Ανησύχησα!» της είπε.
- «Βρισκόμουν στην παραλία και σκεφτόμουν, μαμά. Από αύριο, θα ήθελα μετά το σχολείο να πηγαίνω πιο συχνά βόλτα τόσο στη θάλασσα, όσο και στο δάσος και να παρατηρώ τα όμορφα δέντρα και τη φύση γύρω μου. Θα προσπαθήσω να καθαρίζω μάλιστα, εάν βρω κάποιο σκουπίδι!».

Η μητέρα της χαμογέλασε και της απάντησε πως αν ήθελε, θα μπορούσαν να πηγαίνουν και μαζί, κάνοντας τη μικρή να χαρεί πολύ. «Θα το λάτρευα!», απάντησε η Μίκα, πριν πάει να ετοιμαστεί για την αυριανή ημέρα στο σχολείο.

Οι μέρες κύλησαν γρήγορα για τη μικρή μας ξεχωριστή. Στο σχολείο μοιράστηκε τις σκέψεις της για το περιβάλλον με τα υπόλοιπα παιδιά, τα οποία θεώρησαν την ιδέα της εξαιρετική! Σταμάτησαν να την κοροϊδεύουν για τα γυαλιά της, ενώ αρκετές φορές μετά το μάθημα πήγαιναν όλοι μαζί σε δάση και παραλίες και φύτευαν δέντρα, είτε μάζευαν κάποιο σκουπιδάκι που μπορεί να έβρισκαν εκεί. Το σχολείο τελείωσε και η Μίκα είχε κάνει νέους φίλους. Ήταν πολύ ευτυχισμένη!

Κεφάλαιο 10

Ένα πρωινό του Ιουνίου

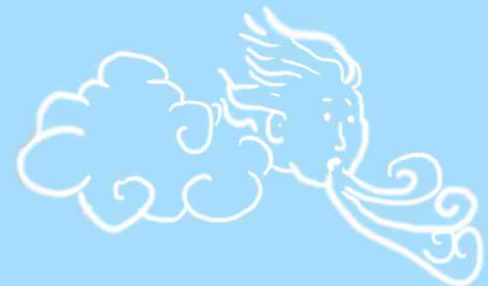
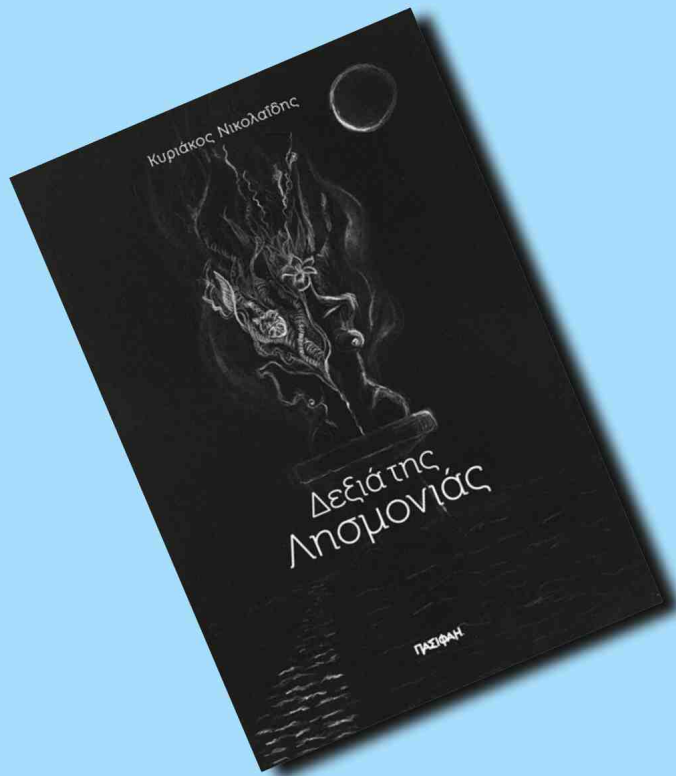
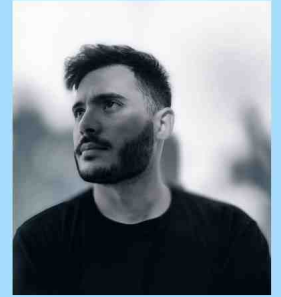
Ήταν ένα ηλιόλουστο και ζεστό πρωινό του Ιουνίου, όταν η Μίκα ξύπνησε, φόρεσε τα γυαλιά της και πήγε στη θάλασσα, όπως συνήθιζε να κάνει τον τελευταίο καιρό. Η παραλία ήταν όμορφη και καθαρή, ενώ ένα απαλό αεράκι της χάιδευε το πρόσωπο. Η έκπληξή της ήταν μεγάλη, όταν είδε το αγαπημένο της φυτό, τον κρίνο της θάλασσας, να είναι γεμάτο υπέροχα, λευκά άνθη. Θυμήθηκε τα λόγια της μητέρας της, που της είχε πει ότι οι κρίνοι της θάλασσας ανθίζουν μόνο το καλοκαίρι. Χαμογέλασε γλατιά, κοίταξε ψηλά στον ουρανό, ξέροντας πως το Καλοκαίρι τήρησε την υπόσχεσή του. «Καλώς ήρθες πίσω, αγαπημένε μου φίλε!», είπε πριν βουτήξει στα δροσερά κύματα και απολαύσει την πρώτη καλοκαιρινή ημέρα!

ΤΕΛΟΣ

Ο Κυριάκος Νικολαΐδης γεννήθηκε στην Αθήνα το 1992, λίγο πριν το τέλος του Αυγούστου. Σπούδασε στη Σχολή Μονίμων Υπαξιωματικών Ναυτικού, από την οποία αποφοίτησε το 2012. Ζει στην Αθήνα ανάμεσα σε πλήθος γραφομηχανών, στις οποίες εκμυστηρεύεται ακόμη τα μυστικά του. Έχει κυκλοφορήσει μία ποιητική συλλογή από τις εκδόσεις My Story με τίτλο “Δεξιά της Λησμονιάς”.

Γλαρόλυκοι
glarolykoi.net

Κυριάκος Νικολαΐδης
instagram.com/kyriakos_nk

Παναγιώτης Τσαούσης
facebook.com/panagiotis.tsaousis.3
fb page: Panagiotis Tsaousis Artworks
instagram.com/noircaptain

Άδεια χρήσης
creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/

Ελεύθερη λογοτεχνία, ελεύθερος πολιτισμός, ελεύθεροι άνθρωποι. ♥

Μια ανοιξιάτικη μέρα,
η μικρή Μίκα αποφασίζει αντί να πάει
σχολείο, να κάνει μία βόλτα στην παραλία.
Στη διαδρομή θα μπλεχτεί σε μία περιπέτεια
που θα της αλλάξει τη ζωή.

Θα γνωρίσει εποχές, θα δει νέα μέρη,
θα καταφέρει ακόμη και να πετάξει,
μα η ερώτηση παραμένει:

Θα καταφέρει να πείσει το
καλοκαίρι να επιστρέψει;

Γλαρόλυκοι

978-618-85998-7-1